

ויקרא חכ"ב שיחה א'

תינוקות קודם שהגיעו לחינוך הם בדוגמת הקרבנות שלפני מ"ת, ולכן דוקא בהם מודגש מעלת הקרבנות, דבקרבנות שלפני מ"ת, קודם הציווי, מודגש ביותר שהקרבן הוא ביטוי לקשר העצמי דישראל והקב"ה.

איתא במדרש: "מפני מה מתחילין לתינוקות בת"כ ואין מתחילין בבראשית אלא שהתינוקות טהורין והקרבנות טהורין יבואו טהורין ויתעסקו בטהורין".

וצריך להבין מהו הפירוש הקרבנות (עצמם) טהורים, והרי הלשון טהורים לא נאמר בנוגע לקרבנות שלאחר מתן תורה, אלא רק בקרבנות שלפני מתן תורה - כמבואר בזבחים (קטו, א) בנוגע לקרבנות שלפני מ"ת: "הכל כשרין ליקרב כו' טהורין אבל לא טמאין" - שלכאורה אין להם שייכות לקרבנות דתורת כהנים?

והביאור: הקרבנות מבטאים את הקשר העצמי של בני ישראל והקב"ה, קשר שלמעלה מתורה ומצוות, שלכן הקרבנות מכפרים על ביטול התורה ומצוות. וענין זה שבקרבנות מודגש ביותר בקרבנות שלפני מתן תורה, שאף שנח לא קיים את כל התורה כולה כהאבות, מכל מקום היה לו גדר דטהורין, דלאחרי מתן תורה מביאים את הקרבן מפני המצוה, אך בקרבנות שלפני מתן תורה, קודם הציווי, מודגש ביותר שהקרבן הוא ביטוי לקשר העצמי דישראל והקב"ה.

וזוהו שהמדרש אומר ש"אילולי התינוקות שקורין בסדר הקרבנות לא היה העולם עומד" - "תינוקות" דוקא - אף שהמדרש ממשיך שם שכל אחד שעוסק בפרשת הקרבנות הרי זה כאילו הקריב קרבן. והביאור: תינוקות קודם שהגיעו לחינוך הם בדוגמת הקרבנות שלפני מתן תורה והאבות (דבן י"ג מחוייב במצוות שהוא בחינת לאחר מתן תורה, וכשהגיע לחינוך הוא בדוגמת האבות שקיימו את כל התורה אף שלא ניתנה), ולכן דוקא בהם מודגש מעלת הקרבנות. ובפרט שכשגדולים עוסקים בפרשת הקרבנות הרי זה בעיקר בשכל והבנה, ובמילא נרגש בעיקר שכל האדם ולא המעלה עצמית דבני ישראל, ודוקא בתינוקות שלא הגיעו לחינוך שהעיקר אצלם הוא האמירה - דעקימת שפתיו הוי מעשה - נרגש המעלה עצמית דבני ישראל, ולכן קיום העולם הוא דוקא על ידם.